

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIEDAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 céntims.
 Fóra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S' envían es números á domicili, tant á dins Ciutat com á ses Viles, pagant per adelantat á s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta á conte de 16 números.

RAM DE GUYNA.

(COMENTARIS.)

Sr. Director de L'IGNORANCIA.

AMICH Y CAMARADA: Jò qui pertenesch en es grèmi d'ets ignorants, (Déu no m'ho tenga en retrèt ni vanaglòria,) li aplaudesch molt qu' haja dedicat una secció d' es séu setmanari á la menjúa, matéria interessant p' es golosos y fins y tot instructiva p' es golafres. Sa *bucòlica* es una gran cosa, y sinó, veja vostè es menjaret qu' er fan es sabis de sas *bucòlicas de Virgili*. Millós y més profitosas son sas de vostè, perque si aquellas se distinguexen per lo poèticas, esper qu' aquexas tendrán es mèrit d' essè més saborosas.

Essent com som un poch mal pensat, supòs que vostè ha fèt axò amb segona intenció. Vostè fa poch que s' es casat, (Déu l' haja dexat ben acertá, y tot li sia enhorabona,) y naturalment haurá de dú cárrech de casa, y naturalment deú volé que sa cuynera li pòs á sa taula bon recapte, apetitós y variat, per allò de *per troppo variar natura è bella*. Axí ara vostè mata dos aucells amb una pedrada: enseña sa cuynera, y cümpleix es compromissos qu' ha contrèts amb so públich. Y no s' ofenga de que li diga si fa servi L'IGNORANCIA p' es séus fins y efectes; que d' aquexas cosas no n' duen un retalet á Sant Matgí, y per trobarne exemples no han de fé sa vista molt enfóra. Un periòdich polítich es una caña de pescá, una escala d' encorliná, un memorial de pretendent per ferlo valé á son temps y lloch, y altras cosas qu' es suscriptós baldracas no s' sospitan.

Per lo vist fins ara, pareix que vostè ó es *còch* colaboradó qui parla en lloch séu, es molt afectat d' escabètxo. De vuyt receptas, n' hi ha tres per arreglá aquesta preciosa menja de diferents maneres. Jò li alab es gust, perque s' escabètxo es s' únich mèdi de trèure qualque

profit d' es lloers qu' avuy en dia conquistan es poetas, encalentintse es front, somiant de despèrts, roegantse sas ungles y pensant amb l' amor de las tres tarònjias.

Lo que á mi m' desagrada no es sa part substanciosa, sino sa part expositiva d' aquestas receptas; no es sa matéria sino sa forma. No li apròv que las haja presentadas tan rònegas y amb tant poca salsa com un parey d' òus bollits ó unas sopas de ca. Aquells qui de tot mermulan y á n' es lléu hey tròban òssos, podrian dí qu' aquexas receptas parexen fuyas arrancadas de qualque formulari véy, escrit per un frare llech, qu' entenía més de manetjá sa cuyera de s' olla gran, que de manetjá sa ploma d' un tinteret de baña. A un periòdich com es séu, aquexas fórmulas no s' hi haurian de posá tant dessustadas y secas, maldament se tractás de sas *secas* de can Gasparó.

No basta parlá únicament á n' es paladá, perque *non de solo pane vivit homo*; ni á vostè li manca sebre, ni ingèni, ni erudició per *amanir* (en catalá) ó *amenisar* (en castellá) aquexas fórmulas amb observacions històricas, alusions críticas y reflexions de tota casta; y suposant que ni n' mancás, hé sab que l' dia d' avuy, per fé gran ostentació de ciència, no es precis possehirne de ver-tadera.

Per axò, jò, en lloch de vostè, si més envant hagués de parlá, per exemple, de sa *carabassa en xic-xac*, no dexaria d' advertí lo convenient que seria á certs estudiants adondarse á n' aquest régimen alimentici, per escaparsè d' una indigestió, es dia que n' haurán de menjá á la fòrsa y sense talent, per falta de ídem ó d' haverlo mal aprofitat. Parlaria de sas relacions físicas y morals qu' existexen entre caps y capets, carabassas y carabassons, y fènt es degut elògi de sas mallorquinas, recordaria lo maravillosas, imponents y soberanas que son sas de Muro y de Sa Pobla: cosa que no sé si indicá á sa historia de Mallorca, ó á sa descripció topogràfica de sas séuas vilas, es Doctor Binimelis, qui tan olvidat está d' es nòstros contemporáneos

com n' estigué de certs autors qui s' aprofitáren prou bé d' es séus trabays.

Quant me tocás parlá de sa *graxonera d' alataxeta*, en havè xerrat abastament d' es juavert, qu' es una condició *sine qua non* d' aquest aguiat, diria que no tant sòls es un plat exquisit, sino un *bello ideal* gastronòmich, ó á lo manco heu era es sigle passat, segons es parè des qui pintá cert cuadro qu' existeix á n' aquesta Ciutat, representant es cinch sentits corporals. Per emblema d' es gust d' es paladá s' hi veu un gòxo, vermey, rebentant de salut, qui comensa per menjarsè amb sos uys una grexonera d' alataxa que té devant. Parlaria d' aquest cuadro que dona á comprende sas costums populars d' una època passada, y com qui no n' es rès, hey aficaria sa biografia d' es pintó, de com nasqué fins que morí, y una disertació científica sobre es séu mèrit artístich.

Tal ó qual vegada hem proposaria resèldre alguna questió relativa á sa menjúa, *verbi gracia*: Una *panfonteta*, per essè digna d' aquest nòm, ¿es precis ó no es precis qu' hey pòsen vinagre? ¿Basta sa sal y s' oli? No cregui, señó Directó, que aquest sia un problema poch interessant, sabent com sab qu' es refereix á s' alimentació de sas classes qu' ara se diuen desheretadas. Jò casi m' pens que sas panfontetas s' han abolit molt, y encara se van abolint més. Per ventura no s' torbará es dia en que es fíy d' un taverné, avesat á berená d' un panet salat ó d' una ensaymada, no sapia lo que volé dí una panfonteta; però no sé si aquest signe de progrés material no es també un sintoma de decadència moral. Per lo mateix, molt hey té que veure s' economia política, y fins y tot hey cabria una digressió sobre sa *filoxera*, per allò de que es vinagre fa mal á n' es ví.

Si vostè emprengués aquest trabay, no m' cab dupte qu' es séu patriotisme no li permeti passá per alt sas *cocas amb aubercòchs*, que segurament no foren inventadas per un aubercòch. Aquí sí que podria vostè trèure á ròtlo sas séuas matemáticas, y parlarnos fins y tot de sa cuadratura d' es círculo, aconseyant que

sas voreras se fassan lluny d' es mitx, y establint sa relació d' es diámetro de sa coca amb so diámetro d' ets aubercocchs, segons sian aquests de domás blanch, taronjals ó de piñol dols. Per molta de ciència qu' hey desplegás, crega que s' asunto bé la se mereix.

Però vaja alèrta si ha de parlar de *tumbet*, perque sa matèria es més llenegadissa de lo que per ventura es pensa. Segons lo que digués, podrian sospitarse que son alusions à sa reunió de certs elements que se mesclan y confonen, per veure si farán doná un tomb ó una tumbalessa à lo que 'ls obliga à contentarsé amb un tumbet ordinari, quant voldrian atapirse de cocas de torrons, d' endiots farcits y de porcellas rostidas.

Un dia ó s' altre, haurá de tractá de s' anfs, *bocato di cardinale!* y llavò si que tendrà camp per corre. S' història de Sant Cabrit y Sant Bassa li vendrà com l' anell al dit; però tendrà qu' averiguá à quina salsa se referia aquell lleal defensó des nòstro rey Jaume II, quant esclamá:

— ¡Bò es un anfs amb salsa!

¿S' usaria ja en aquell temps sa de tomátiga? ¿Qu' hey deu havé d' historich en lo qu' es conta de qu' es mòros quant abandonaren sa nòstra illa, per venjarsé d' es cristians que l' havian presa, los dexáren llevó de tomátigas, creguentse qu' eran venenosas? Si axò fos vé, nòltros afectats d' aquesta casta d' hortolissa bé podriam dí:

— *Salutem ex inimicis nostris.*

Una *grexera de toñina* fa pensá amb so magnífich peix que regalaren à l' emperador Domiciano, qui, per apurá es recursos de sa ciència *culinaria* y per ferlo aguiá de sa manera més artística y gustosa, convocá es *Senado* romá y volgué sebre es paré de cadascun d' aquells señós. Lo que som jò, hauria votat per fé sa sorra torrada à sas esgrellas amb so séu òli y such de llimona, etc.; però supòs qu' entre tant com s' ha xerrat en iguals ó parescudas assambléas, no fonch aquella sessió sa més mal empleada ni sa més perduda per s' humanitat.

¿Y que 'n direm de s' estam y seda, alias *turri-burri*, *xurrando ó futibirri?* (*) Axò si qu' es còsa de xuparsen es dits. Som de paré que d' aquest plat no se n' hauria de parlar sino en vers, qu' es llenguatge d' es Déus; perque aquest plat era digne d' aquells Déus, à lo ménos quant ja estavan farts de néctar y ambrossia.

De molts més altres aguiats exquisits podria parlar; però he allargat massa sa processó, y recomanantli únicament que procur investigá s' origen d' es caragòls en ceba y caragòls en sanch, me repetesch à sas séuas ordes com afectíssim amich y servidó,

ENRICH ROCH.

(*) Sobre tot, vaja alèrta à que no li pas per maya aquell adagi: «*Qui no menja turri-burri, no mòr patriarca.*»

EL BÉ Y EL MAL.

(FÁBULA DEDICADA Á DON G. C. Y P.)

Dos hòmos molt sábi
De l' any tirurañy
Axí disputavan
Un dia plegats:

—Lo que més m' agrada
Per mí sòl heu guard;
Y p' ets altres sia
Lo que 'm pòt fé dañy.

—Jò som al contrari:
Per mí sia el Mal;
Y el Bé de la vida
Per tots mos germans.

—¿Y tú dius qu' ests sábi?
¡Vaja un sábi estrañy!
¿Sòls per passá pena
Vares estudiá?

Gòsa de la vida
Tot lo que podrás,
Que quant la Mòrt venga
Hòra no 'n serà.

—Ara que som jove
Puch resistí al Mal:
Quant la Mòrt s' arrambi,
Es Bé tornarà.

—Si miras enfòra,
A tos pèus caurás.
—Jò crech podé atene
Es camí més plá.

—¿Quina beneytura!
¿Sabs si 'l trobarás?
—Tan segú y tan pronte
Còm tú es camí amarch.

Ses hòres passaren,
Passaren ets anys,
Un fént el Bé sempre,
S' altre obrant es Mal.

Quant de sa veyesa
Va arribá s' edat,
A tots dos nasquéren
Molts de cabey's blanchs.

Es qui el Bé donava
Troba mil germans
Qu' amb amor el duyan
A més llarga edat.

Es qui el Mal obrava
Tot sòl se trobá,
Y caygué sens fòrtes
Mòrt y blasfemat.

Fé bé, y no mires
May à ne qui 'l fas;
Que quant manco heu cregas,
A tú tornarà.

PRENIU EXEMPLE.

No fa gayre temps qu' en es Jutjat municipal d' un pòble de Mallorca passá sa siguent escena:

JUTGE.—En resúmen, l' amo 'n Pau, lo que Don Xim vos demana es que li pagueu ses cinquanta lliures qu' ha tres anys li estau divent. ¿Qu' hey deys amb axò?

L' AMO.—Que no li dech cap doblé, perque 'l vatx pagá fins à una maya, es dia que vatx sortí des lloch que li tenia arrendat.

JUTGE.—Feys favó de trèure es recibo ó testimonis de còm mentres el pagáreu.

L' AMO.—Es recibo el vatx esquexá, perque no m' agrada guardá papés. Testimonis no 'n tench, perque may vatx creure que vengués es cas d' haverlos de mesté. Per altre part, ¿qui havia de pensá qu' aquest señó tengués sa pòca vergoña d' exigí que li pagás dues vegades es mateix deute? (digué mirant à Don Xim amb ayre despreciatiu.)

Don Xim torná vermey còm sa graná y no digué paraula.

A n' es Jutge, que los conexia à tots dos, y sabia que Don Xim era s' honradés en persona, y que l' amo 'n Pau era un pillastre de quatre sòles, no li cabia cap dupte sobre quin des dos era es pòca vergoña, y de hòna gana hauria condemnat l' amo 'n Pau à n' es pago, si s' devers des séu càrrech no l' haguessen obligat à apurá sa veritat ántes de pronuncia es fallo; axí es que després de reprendre à l' amo 'n Pau per havé insultat à n' es demandant, digué:

JUTGE.—Vosté, Don Xim, ¿juraria que l' amo 'n Pau li está divent ses cinquanta lliures?

D. XIM.—Sí, señó.

JUTGE.—Ydò, jur'.

Y Don Xim jurá.

JUTGE.—Y vos, l' amo 'n Pau, ¿juraria que no estau divent aquestes cinquanta lliures à Don Xim?

L' AMO.—Sí, señó.

JUTGE.—Ydò, jurau.

L' amo 'n Pau anava à jurá. Don Xim l' agafa per un brás y l' atura, diguent:

D. XIM.—Basta, ja basta; jò vos perdon, l' amo 'n Pau. Ni per cinquanta lliures, ni per cinquanta mil, presenciare jò may es repugnant espectacle que dona un homo que jura en fals. Señó Jutge, ¿puch retirá sa demanda?

JUTGE.—Sí, señó.

D. XIM.—Ydò, la retir. Aquest homo no 'm deu rès, y vosté dispens de sa molèstia. Bòn dia tenga; y cap à ca-séua falta gent.

—¿Quin tonto! (va dí es Secretari que ja veyá perduts es séus drets d' aquell verbal.)

JUTGE.—Sí; però es qui fan aquestes tonteries son tan raras, per desgracia,

que en tants d'assuntos com han passat per ses méues mans, encara may havia vist un fêt d'aquesta casta. ¡Ojalá tots es tontos fossen com ell! ¡Sabs qu'hey aniria de més dret el mon! Y vos l'amo'n Pau, donau gracies à Déu; aquest pich n'heu sortit bé; alerta à tornarhi caure, que pagaréu sa nòva y sa véya.

UN TESTIMONI.

EPIGRAMAS.

Comprava un cortó de ví
Un bastaix; y es taverné
Per bravetjarley digué:
—¿Sabs d'hon es aquest d'aquí?
—Taverné, jò pens que sí;
Y en que no l'haja tastat,
Juraria per Sant Fèu
Qu' es nat à Binissalèm,
Y batiat à Ciutat.

A una mala fonda aná
Un andratxòl en sa nit,
Y un quartet qu' hey hagués llit
A l'amo va demaná.
Diu:— De pusses ¿que n' hi haurá?
—No: ja se son acabades;
Ses xinxes les s' han menjades
Y no les dexan surá.

—¿O'm pagas tot duna, ò't mat!
—Jò't firmaré un pagaré.
—Lo qu' has de fé tu aviat
Es firmarme un cobraré.

Una casa que's cremava
Se mirava un sollerich,
Y mostrantla à un amich,
Embadalit capetjava;
Y deya:—¿Missa sagrada!
¿Com axí se deü cremá,
Si es lletrero diu qu' está
D'incèndis assegurada?

XAROGAS.

XEREMIADES.

En nòm d' es malanats ervissenchs y santaninés, que tantes pèrdues tengueren amb aquestes derrereres aygades, donam un vòt d'agrahiment à sa Excmá. Diputació Provincial, per haverlos concedit 400 duros à uns y 100 à n'ets altres, que sempre los servirán per ajudá à portá la creu.

Seria cosa de que es Govern, per part séua, los fés franchs de qualque mica de contribució.

Diumenge passat, que va essé dia de gala per més señes, just devant La Sala hey havia aturats, à cosa de mitx dia

un parey de cotxos que diu qu' havian de conduhi s' Ajuntament à n' es *besamanos*; y segons digueren, sa Comissió que hey havia d'aná estigué encorreguda de sorti, y es cotxos no s' aprofitaren.

Si axí va essé, mos sembla qu' es Retgidós no heu féren bé. Quant se tracta de sa representació des pòble de Palma, ets individuos que fan es papé no son En Pere ni En Pau, sino *La Ciutat*, y es necessari fé es sacrifici de sa própia modèstia. Axò es s' opinió de L'IGNORANCIA.

Hem vist amb molt de gòig que per tercera vegada s' ha salvat des derribo es notabilissim claustre de Sant Francesch.

Nòltros creym que Palma, y tots quants sentim amor à l'art, en lloch de está de dól (com deya un diari) estám d' enhorabona.

Ara també creym que si se procedeix amb so sistema de ses altres vegades, lo que s' haurá lograt será estauviá à n' es Govern es gasto de ses tres mil y pico de pessetes per tirar-lo en terra, pues tan madú se tròba, que molt será si passa aquest hivèrn sense caure tot sòl.

De totes maneres, aprofitam aquesta ocasió per agrahí lo qu' han fêt per conservá aquest claustre ses pòques persones que tothom coneix y no necessitam anomená.

No es hora de que'l tomin, com deya s' *Isleño*, sino que *passa d' hora* perque l' apuntalin.

Veurem quin rumbo pren aquest asunto, que amb tanta indiferència s' han mirat la major part d' es qui p' es séus conexements, y p' es séus càrrechs é influència, podrian havé salvat aquest monument fa molta estona.

¡Quousque tandem abutere..... ignorantia nostra!

Hem rebut un exemplar des *Vademecum filoxérico* qu' ha fêt estampá sa Societat econòmica d' Amichs del País. Li dam les gracies.

Diuen qu' es ví puja, y que de poch ensá hey comensa à havé molta demanda p' es mercats des Continent.

No té rès d' estrañy, si la cosa va axí, qu' es manacorins, felanitxés y porrenchs tornen boyets amb so fé viña, tonells y botes congregades.

¡Alerta à sa *filoxera*, ara més que may!

Es Batle d' Artá s' ha proposat fort y no't mògues, fé aná es capellans d' aquella vila à adobá es camins vecinals ó que paguin sa cuòta com es seculás.

Es sacerdots, amparats amb sa lley, diuen que no hey están obligats.

Sa Diputació Provincial ha declarat que's Batle no té rahó, emperò el seño Batle, que deü essé molt fort de morro, ha replicat:—¿Ara heu veurém!

—¿Vat' aquí un Batle que vòl que parlin d' ell, sense pegá foch à sa pahissa de ca-séua!

Al cap y à la fi hey ha hagut un seño Retgidó qu' ha endevinat es portell per aná cap dret à sa *conducció y distribució d' aygos* p' es manteniment de Palma.

Si el seño Munar hagués sortit à ròtlo dins s' Ajuntament ara fa 77 setmanes, quant sortí en públich L'IGNORANCIA, tal vòlta à l' hora d' ara s' haurian comensat ses òbres.

No hey ha com es *concursos*, y qui té cames que les trèga. Però, ¡alerta! que axò vòl molta maña; y fé un programa per un concurs d' aquests, no es com que posá es fabiòl dins es serró. Per altra banda ¡estam tan avesats à veure Jurats é injusticies de casta gròssa amb alguns concursos que s' han fêt à Palma!

Esperam que es proposat p' el seño Munar será lo que deü havé d' essé; y si no, aquí estam nòltros per dí es quatre mots de la veritat à qualsevòl sia, pues bé sab tothom que no tenim rúes à sa llengo.

Item més: també diuen qu' allò de s' axamplament de Palma torna doná señals de vida, y qu' encara n' hi ha que s' en recòrdan.

Nòltros sense essé profetes diriam que en resoldrersé à axamplá Palma, ja estarà axamplada. Perque la veritat es que en es *Camp d' en Serralta*, part d' allá Santa Catalina, à s' Hostalet d' en Cañelles y en es Portitxòl, sempre seguit s' hi axecan cases, ó més ben dit casulls. De mòdo que quant se don permís per axamplá, es dits arravals haurán suplit sa falta d' espay que patim à dins Ciutat, y serán molt poch es qui vulgan sorti à la descubèrta.

Si al manco lo que se construeix se subjectás à plans de rasants y d' alineació no sería tant mal; però, ¡ni es matexos mòros si ressucitassen alsarian uns xibius tan esguerrats!... Interín, se parla de s' *ensanche*.

Item més: diuen que segueixen ses òbres de sa nòva iglesia de Sant Matgí. Y també diuen que se seguexen à la habellana y no axí com s' art y es bon sentit aconseyan. *Qui habet aures audiendi audiat*. Emperò es mal es que n' hi ha que entènen tant es mallorquí com es llatí, y passan per entesos.

Sant Matgí gloriós, ja vos n' avendreu vos.

Per compòndre es camí de ronda, no's

fa més que tirarhi carretades d'escombros y trossam.

Si la ma pogués parlar, fariam hò sentirli dí:—Bòno, posaulosme aquí, à sa vorera, que jò m'encarrech de durlosmen dins quatre dies..... Y tan amichs còm antes. Si no'm donau res més que fé, aviat ferm n'haurém sortits.

*
**

S'altre diassa, un vapor dugué à Mallorca 80.000 duros de *calderilla*.

Ara n'ha traginat 20.000 duros més. Tanta *calderilla* ja comensa à bastarnos per *caldera*..... sense contà sa falsa.

*
**

Ja han comensat ses *quedemis* de ball en es Pes de sa Paya y à la *Protectora*. Cada diumenge à vespre, ¡música, y vòlta copèol!

D'axò s'en diu prende sa colada tènra. ¡Ves que farém en comensà à veni sa temporada des balls!

*
**

Es *gitanos* s'en anàren.

Però es *robatorum* segueix à l'orde del dia.

Es un devertiment per tot el còs, llegi es diaris d'aquests dies. Pareix que mos trobam à moreria.

Si mos descuydam un poch, per parlar no més de lladres y *cacos* y *timadores*, etc., etc., se podran fundá altres sis periòdichs dins Ciutat.

*
**

Axò era y no era..... Axò era una síquia, que obrian dins Ciutat, per dú aygo à una font.

Y es temps corria, y sa síquia no feya via.

Y es temps passava, y sa síquia no avansava.

Y à la fi tots es veyuats, ja estavan ensiquiats.

De s'acabament d'aquesta rondaya, devant sa Diputació vos ne darán rahó.

COVERBOS.

Entre es papés d'un mòrt hey trobàren una nòta que deya axí:

«Me vatx casá amb una viuda, que tenia des séu primé marit una fiya casadora.

Ara bé: monpare, que venia à veurem cada dia, s' enamorá d'aquella atlòta, (fiya méua política) y se casá amb ella; de mòdo que monpare vengué à essè es méu gènre perque se va casá amb sa méua fiya; y sa méua fiya política vengué à essè sa méua madastra perqu'era sa dòna de monpare.

Algun temps després sa méua dòna va tení un fiy, que fou cuñat de monpare, perque era germá de sa séua dòna;

y al matex temps nèt séu, perque era fiy méu; y onclo méu perque era germá de sa méua madastra.

Sa dòna de monpare també tengué un fiy, que va essè germá méu perque era fiy de monpare, y nèt méu perque era fiy de sa méua fiya.

Sa méua dòna era padrina méua, perque era mare de sa méua madastra, y jò venia à essè marit y nèt de sa méua dòna.»

Y tota aquesta parentèl-la no més era entre sis persones, sense faltá à n'es cánons de l'Iglesia.

*
**

Axò era un matrimoni.

Ell estava molt inquiet, feya alguns dies, perqu'es séu ca anava malaltís.

—Per ventura té rabia, (va di ella.)

—¿Per ventura?... ó per desgracia. Pronte heu sabré.

—¿Que'l durás à ca's menescal?

—No, però he fét que mossegás sa sògra, y d'aquest mòdo, si ella també presenta *sintomes*, sortirém de sa difficultat.

*
**

Un señó que presumia de lletrut, li demanava à un aubardané:

—¿Qu'es, que tan maleix teniu molta feyna, y vos trèu molt aquest ofici vòstro?

—Li diré, señó Pere Ignaci: vuy per vuy, sa ganancia no es gran còsa; però si tots ets ases y ruchs que jò conech duguessen aubardá, no'm barataria amb cap ministre.

*
**

Un metge sortia de ca's malalt, y li demanàren:

—¿Còm se tròba aquest malalt, señó Doctó?

—No es còsa de perill; confiy que aviat estarà hò.

Y haventsé entretengut una estona, es cap d'un poch sortí una criada, y deya fént espants:

—¡S'en va! s'en va à la vela: ja l'ajudan à bé morí!

Y es metge contestava:

—¡Ves còm no s'ha de morí, si de més à més, encara li ajudan!

*
**

—Señó Batle, (deya un carnicé d'un poblet,) jò estich apurat, que no sé qu'he de fé. Vostè vòl que cada dia hey haja carn fresca p'es malalts, y si mat un xòt cada dia, moltes vegades m'en roman més de la mitat, que ningú el compra.

—Axò, (digué s'Alcalde,) té un remey ben hò de fé. En lloch de matá un xòt cada dia.....

—¿Qu'he de fé?

—Mataune mitx.

*
**

PORROS-FEYES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*S'ase du sa paya y s'ase la se menja.*

SEMBLANSES.—1. *En que té cort.*
2. *En que té paletes.*
3. *En que té cap.*
4. *En que té banes.*

QUADRAT....—*Capa-Acis-Picó-Asòt.*

FUGA.—*En Pèp fa sa paupa y fuma amb pipa.*

PREGUNTES....—1. *A n'es didals.*
2. *A n'es potecari.*
3. *A una figuera.*

ENDEVINAYA.—*Es ci.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*Pere Pexet, Cop-piu y Un Inquero.*
Nòu:—*Compare Flasco, Un Punxa engegat y Farineta.*

Sis:—*Voravica.*

Quatre:—*Un Humsristich Nèu, Dos Tranquils y Tòfol Serveri.*

Y una no més:—*Un Servidó de vostè.*

GEROGLIFICH.

Val **M** **I** **E** **E** **A** **N**
Ke MD KEV ¡Ola! N

UN ASPIRANT À BATXILLÈ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla s'aygo à sa xuya?
2. ¿Y sa xuya à n'es vi?
3. ¿Y es rosés à n'es mostradós?
4. ¿Y es Sants de la pagesia à n'es molins?

JORDI DES RECÓ.

QUADRAT DE PARAULES.

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides per llarch y de través, digan: sa 1.ª retxa, un nom de dòna; sa 2.ª, lo que fan ses beyes; sa 3.ª, un animal de ploma, y sa 4.ª, lo que fa fé molts d'acèrts y desbarats.

K. D. T.

FUGA DE CONSONANTS.

.A. .E .O... .O..O.. .E .E.IE.
X.

PREGUNTES.

1. ¿Qu'es lo que pésa més en aquest mon?
2. ¿De quina casta de pedres n'hi ha més dins la mar?
3. ¿Qu'ha de fé un hòmo perque, de bell de dia, anant per mitx de sa gent, ningú el puga veure?
4. ¿Quina es sa malaltia més xerèca?

JORDI DES RECÓ.

ENDEVINAYA.

Un hòn mosso, gras, sapat,
Que's passetja p'es carrés,
De música acompanyat,
Y tothòm mòstra interés
D'arribá à veurel penjat.

BÉ-BÉ.

(Ses solucions dissapte qui té si som oius.)

4 DECEMBRE DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.